

[Gert Peterson.]

foretog sig noget tilsvarende, uden at man foretog blot en de facto anerkendelse af Nordvietnam, hvilket havde været muligt. Der var andre lande, der gjorde det. Jeg kan nævne, at Storbritannien hele tiden, samtidig med at man har haft en ambassade i Saigon, har haft et generalkonsulat i Hanoi, og det er der i øvrigt ingen, hverken i Saigon eller Hanoi, der har protesteret imod. Men Danmark valgte altså dengang den ene side, og siden da har man ikke anset tidspunktet for rigtigt til at ændre holdning eller til at skabe ligelighed imellem de to parter. Jeg tror, at vi allerede er sent på den i denne sag. Jeg tror aldeles ikke, det er for tidligt at foretage denne anerkendelse; jeg tror, det er på høje tid, og det har netop med de igangværende fredsforhandlinger at gøre.

Man siger jo, at netop fredsforhandlingerne gør, at nu er tiden der ikke, hvormed man ligesom antyder, at måske om et halvt år, eller hvem ved, måske i virkeligheden for et halvt år eller et år siden havde der været en mulighed — jeg ved ikke, om det er dér, man vil hen. Man siger i hvert fald især fra radikal side, at netop nu på grund af fredsforhandlingerne er det et forkert tidspunkt at foretage en anerkendelse.

Ja men hvad er det, der sker med disse fredsforhandlinger, og hvordan er disse fredsforhandlinger kommet i gang? Disse fredsforhandlinger er kommet i gang som følge af, at USA indstillede bombeangrebene mod Nordvietnam, og en væsentlig del af årsagen til, at de blev indstillet, var et pres udefra, bl. a. fra dette land.

Der er blevet sagt meget om socialdemokratiet, og den diskussion mellem socialdemokratiet og dets tidligere forligspartnere skal jeg ikke blande mig i, men jeg vil dog sige, at det var under den forrige regering, at man fra dansk side officielt begyndte at protestere mod disse bombeangreb mod Nordvietnam, og så vidt jeg husker, var det ikke noget, som oppositionen fra V og K gav særlig varmhjertet tilslutning til dengang. At man så, da man dannede den nye regering, også stillede sig på standpunktet, det er jeg naturligvis kun tilfreds med.

Men altså, her var tale om et tryk udefra,

et moralsk tryk på De Forenede Stater. Dette tryk virkede til sidst og var med til at bane vej for fredsforhandlingerne. Det, vi siger nu fra socialistisk folkepartis side, er, at et tilsvarende, et fortsat tryk på det moralske plan vil bidrage til og vil føre frem til, at fredsforhandlingerne ender på en måde, vi kan være tilfreds med, og at de ender snarligt.

For hvordan er situationen nu? Situationen er jo stadig væk den, at De Forenede Stater udgør en enorm overmagt i forhold til Nordvietnam. Det er i Sydvietnam, der står 500.000-600.000 amerikanske soldater plus en enorm udrustning. Det er ikke i Nordvietnam, der findes fremmede tropper. Vi foreslår ikke, at Danmark skal sende en vældig solidaritetserklæring til Nordvietnam. Men vi foreslår, at Danmark skal gøre det beskedne skridt at sige, at vi anerkender Nordvietnam som stat. Det vil bidrage til en større ligelighed på den vægtskål, som man kan symbolisere forhandlingerne i Paris ved. Det vil ikke bidrage til en forskydning af proportionerne og alle disse ting, som man har været inde på. Tværtimod. Jeg tror, at sådan må det også stå for de fleste.

Derfor kan jeg da sige i lighed med en tidligere ordfører, at jeg er meget overrasket over nogle af de betragtninger, som her er fremsat. Jeg er meget overrasket over dem, og jeg håber så ganske bestemt, at når vi får denne sag i et udvalg og får den behandlet i et hurtigt arbejdende udvalg — og det vil jeg fra min side gøre hvad jeg kan for at det kan blive — så vil også nogle af disse opfattelser måske blive mere nuancerede, og så vil man måske møde forståelse for det synspunkt, at det er netop nu, tidspunktet er inde, mens disse forhandlinger står på, til at anerkende Nordvietnam.

Endelig er der spørgsmålet om hensynet til USA, og jeg kan ikke nægte, at for mig at se må dette spørgsmål spille en væsentlig rolle i de indvendinger, som er kommet frem, og ligge bag adskillige af dem. Jeg vil da sige hr. Poul Schlüter og hr. Per Møller tak for den åbenhed, hvormed de også har henvist til dette hensyn. Jeg kan konstatere, at den radikale ordfører, hr. Stinus, ikke var inde på dette hensyn